

Sygn. akt V CSK 215/19

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku Zakładu Przemysłu [...] "M." S.A. w B.
przy uczestnictwie Gminy B. i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta B.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 13 listopada 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta) złotych oraz od wnioskodawcy na rzecz Gminy B. kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych, z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację wnioskodawcy Zakładu Przemysłu [...] „M.” Spółki Akcyjnej w B. od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 kwietnia 2018 r., którym oddalony został wniosek o zasiedzenie wskazanej nieruchomości gruntowej wraz z usytuowanymi na niej budynkami poprodukcyjnymi. Sąd uznał, że wnioskodawca nie spełnił przesłanek zasiedzenia, to znaczy nie był on oraz jego poprzednik prawny posiadaczem samoistnym tej nieruchomości przez czas wymagany ustawą

do nabycia własności drogą zasiedzenia. Pogląd ten podzielił Sąd Okręgowy, który uznał za prawidłowe, będące podstawą ocen prawnych ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 10 ustawy nowelizującej kodeks cywilny z dnia 28 lipca 1990 r., powodującego w rezultacie naruszenie art. 172 § 2 k.c. oraz błędną wykładnię art. 176 w związku z art. 336 i art. 10 powołanej ustawy. Naruszenie prawa procesowego dotyczy art. 232 i art. 316 § 1 k.p.c.

W odpowiedziach na skargę kasacyjną uczestnicy Gmina B. oraz Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej wnieśli o odmowę przyjęcia skargi albo o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazuje na istotne zagadnienie prawne, zawierające się w pytaniu, czy przedsiębiorstwo państwowe utworzone na podstawie dekretu z 1950 r. w okresie nieobowiązywania art. 128 § 1 k.c. o socjalistycznej własności ogólnonarodowej (państwowej) przysługującej niepodzielnie państwu mogła jako osoba prawna być posiadaczem samoistnym i z tego powodu, wobec sukcesji syngularnej a uniwersalnej, zaliczyć w trybie art. 10 ustawy nowelizującej kodeks cywilny w 1990 r. brakujący czas terminu do zasiedzenia wnioskodawcy (spółki akcyjnej) o niezbędny czas potrzebny do skutecznego zasiedzenia, nie dłuższy niż lat 15". Poza odrębnym zaczątkiem uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest drugi akapit w części pierwszej skargi kasacyjnej, w którym jednozdaniowo skarżący stwierdza, że istnieje (dodając: nadal) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Drugie zdanie dotyczy oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej.

Wniosek skarżącego w zaprezentowanej postaci jest obecnie rzadko spotykany. W minionych latach widoczne jest coraz poważniejsze podchodzenie

pełnomocników stron wnoszących skargi kasacyjne do formy i treści samych skarg oraz wniosków o ich przyjęcie wraz z wymaganym uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Wygląda na to, że wnioskodawca nie zauważył bogatego, stabilnego i znanego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz doktryny, wskazujących, w jaki sposób przekonać o spełnieniu przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Skarżący wnioskodawca, poza takim sformułowaniem zagadnienia prawnego, że trzeba się domyślać, o co w nim chodzi (s. 4), żadnego uzasadnienia merytorycznego nie zawiera. Natomiast kwestia, której prawdopodobnie dotyczy, dawno została wyjaśniona w licznych opracowaniach tego dotyczących. Ma także podstawę w dostępnym orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych. Podobnie się sprawa przedstawia z potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości, skoro nie jest nie tylko powiedziane, o jakie przepisy chodzi i jakie wątpliwości budzą w powiązaniu z rozpoznawaną sprawą, ale jakie rozbieżności co do ich interpretacji wywołują w praktyce orzecniczej. Nie jest również w ogóle wyjaśnione, w czym tkwi oczywista zasadność skargi, jeżeli jednocześnie prezentuje się zagadnienie prawne, wymagające analizy, co kłóci się jedno z drugim; problem ten także jest wyjaśniony w orzecznictwie sądowym. Na brak podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania prawidłowo wskazują uczestnicy postępowania w odpowiedziach na skargę kasacyjną.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i dlatego wymagane są szczególne okoliczności uzasadniające jego uruchomienie i poddanie weryfikacji prawomocne orzeczenie sądowe. Dopiero przekonanie o zasadności przyjęcia skargi do rozpoznania wskutek spełnienia przesłanek zawartych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. daje możliwość rozważenia podstaw skargi kasacyjnej (art. 398³ k.p.c.).

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej i rozstrzygnąć o kosztach postępowania kasacyjnego według art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

as]

aj

